

свѣстѣта и честѣта на Русия поотдѣхнѣхъ свободно, защото знае Твойтъ народъ, че ножѣтъ е изваденъ отъ тебъ, най-миролюбивия между царѣтъ, не за суетна слава, а въ името Христово, за нашитѣ многострадални братя, защото не за поробване и за погубване си испроводилъ Ти своитѣ полкове задъ Дунавъ, а да насаждашъ свободата и добруването, да призовешъ единовѣрнитѣ и единокрѣвни намъ племена къмъ новъ животъ, къмъ благоустроено сѣществование. Нѣма война по-справедлива отъ тѣзи, и, като слави Бога, който я е повикалъ на такъвъ велики и свети подвигъ, света Русия моли Него само това : да я сподоби да се яви способна за призиванieto си и да икара до края, на пугъ на неприятелскитѣ интриги и на лукавитѣ внушения на мнимата мѣдростъ. Ти бавѣше боя, като Ти се свидѣхъ жертвитѣ на войната, като щадѣше скѣпата за Тебе русска крѣвъ. Въ тѣзи либвеобилни Твои думи ний виждами залогъ за бѣдѣшитѣ успѣхи : русската крѣвъ нѣма да се пролѣе напраздно. Гласѣтъ на Москва е гласъ на Русия : вѣрвай тогази въ своята Русия, Държавний царю, радвай се въ настанѣлитѣ часове на испитанието, на въздиганѣето на нейния духъ ; облѣчи се въ нейната любовь, като въ въоружение : въ нейната любовь е силата и истината, нейната любовь прави чудеса.»

Като изслушалъ тѣзи думи Царѣтъ отговорилъ :

«Прѣди шестъ мѣсеци, въ тѣзи сѣщитѣ стѣни, посрѣдъ нашия древни роденъ Кремль, азъ ви исказахъ надеждитѣ си за мирно доискарване политическитѣ работи на Истокъ. Азъ желяехъ до нѣмай-къдъ да не проливामी русска крѣвъ ; но моитѣ залѣгания не се увѣнчахъ съ сполука. Богу угодно било инакъ да рѣши това дѣло. Моитѣ манифестъ, подписанъ и издаденъ на 12 априлия въ Кишиневъ, извѣсти на Русия, че минутата, която азъ прѣдвиждахъ, е настанѣла за насъ, и цѣла Русия, както се надѣвахъ, се отзова на моята покана.